

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 121/09-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. apríla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Š. P., N., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. KST-49/2003 v súvislosti s vydaním príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností z 19. marca 2003 a zo 16. mája 2003 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. P. odmieta.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. decembra 2008 doručená sťažnosť Š. P., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Č., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazmi na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností z 19. marca 2003 a zo 16. mája 2003, ktoré vydal Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. KST-49/2003.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že uznesením Úradu hraničnej a cudzineckej polície Prezídia Policajného zboru sp. zn. ČVS: PPZ-14/HCP-OV-2005 z 28. júna 2006 bolo začaté trestné stíhanie a súčasne proti nemu vznesené obvinenie za trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice a prevádzkačstva podľa § 171a ods. 1 písm. a) a ods. 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona. Pri preštudovaní vyšetrovacieho spisu 17. októbra 2008 mu bolo umožnené nahliadnuť do príkazov krajského súdu na odpočúvania a záznam telekomunikačných činností z 19. marca 2003 a zo 16. mája 2003, na základe ktorých boli vykonávané odposluchy jeho telefónnych hovorov, a takto získané informácie boli použité proti nemu v trestnom konaní.

Obidva príkazy boli vydané na návrh okresného prokurátora v Č. (ďalej len „okresný prokurátor“) podľa § 88 ods. 1, 2 a 3 v tom čase účinného Trestného poriadku (ďalej len „Trestný poriadok“) na osobu sťažovateľa, prvý na obdobie od 20. marca 2003 do 22. mája 2003 a druhý na obdobie od 22. mája 2003 do 22. augusta 2003.

Sťažovateľ uviedol, že v odôvodnení príkazu z 19. marca 2003 je uvedené, že *„je možné zistiť informácie, nakoľko komunikujú prostredníctvom mobilných telefónov“* a dôvodom na vydanie príkazu zo 16. mája 2003 *„mala byť skutočnosť, že z doposiaľ zistených ITP, zisťovanie iným spôsobom by bolo náročné“*.

Podľa sťažovateľa sú obidva príkazy nepreskúmateľné, nie je z nich jasné, aké konkrétne skutočnosti odôvodňovali ich vydanie, čoho sa mali týkať ich realizáciou získané informácie, ani prečo bolo vydanie týchto príkazov nevyhnutné, a preto nemožno

preskúmať, či boli splnené podmienky na ich vydanie ustanovené zákonom, ústavou a medzinárodnými dohovormi.

Vydaním označených príkazov došlo podľa sťažovateľa k nezákonnému zásahu do jeho základných práv, proti ktorému nemá možnosť sa inak brániť, či už využitím riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, aby tak dosiahol ochranu nielen proti negatívnym dôsledkom vykonaného odpočúvania a záznamu jeho telefónnych hovorov, ale najmä proti samotnému zásahu do jeho základných práv. Sťažovateľ argumentuje tým, že opodstatnenosť a oprávnenosť vydania príkazov ako právoplatných rozhodnutí nemôže všeobecný súd preskúmať ani ich zrušiť v prebiehajúcom trestnom konaní, pretože tieto sú pre neho záväzné.

Pretože podľa sťažovateľa došlo označenými príkazmi k neprípustnému zásahu do jeho ústavou a dohovorom chránených práv, žiada, aby ústavný súd rozhodol, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. KST-49/2003 vydanými príkazmi na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností z 19. marca 2003 a zo 16. mája 2003 porušil jeho základné práva podľa čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a aby tieto príkazy zrušil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide podľa ustálenej praxe ústavného súdu vtedy, ak by namietaným postupom orgánu štátu, v posudzovanom prípade krajského súdu, nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenia ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Podľa čl. 22 ods. 1 ústavy listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa čl. 22 ods. 2 ústavy nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Sťažovateľ namieta, že k neprípustnému zásahu do jeho základných práv došlo odpočúvaním a zaznamenávaním telekomunikačnej prevádzky mobilného telefónu vedeného na jeho meno na základe príkazov krajského súdu, ktoré sú nepreskúmateľné, pretože neobsahujú dostatok dôvodov, ktoré viedli k ich vydaniu. V čase podania sťažnosti, ako aj jej predbežného prerokovania sa trestná vec sťažovateľa nachádzala v štádiu prípravného konania, vyšetrowanie bolo skončené a spis bol predložený dozorujúcemu prokurátorovi, o trestnom obvinení sťažovateľa nebolo právoplatne rozhodnuté.

Ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základných práv alebo slobôd v prebiehajúcom trestnom konaní vo svojej judikatúre vychádza z právneho názoru, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií pre ochranu základných práv a slobôd môžu zo strany orgánov uplatňujúcich svoje kompetencie v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05). Právomoc ústavného súdu zasahovať do rozhodovania v štádiu prípravného konania je daná len výnimočne, a to vtedy, ak rozhodnutie orgánu verejnej moci, jeho opatrenie alebo iný zásah znamená porušenie základného práva alebo slobody, ktoré už nepodlieha prieskumu iným orgánom verejnej moci alebo ho nemožno napraviť v ďalšom konaní pred všeobecným súdom (napr. rozhodnutie o väzbe).

Ústavný súd v náleze sp. zn. I. ÚS 274/05 zo 14. júna 2006, na ktorý sa sťažovateľ odvoláva vo svojej argumentácii, konštatoval, že vzhľadom na to, že opravný prostriedok voči príkazu na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností nie je prípustný, dotknutá osoba nemá možnosť domáhať sa ochrany pred všeobecným súdom v súvislosti s faktom, že jej rozhovor bol odpočúvaný. Oprávnenosť vydania právoplatného príkazu všeobecný súd nemôže preskúmať, a to práve preto, že príkaz je právoplatným rozhodnutím, ktorým je súd viazaný, resp. z ktorého musí súd vychádzať. Proti samotnému faktu odpočúvania telefonického rozhovoru sa preto osoba, ktorej rozhovor bol odpočúvaný, nemá možnosť brániť v konaní pred iným súdom, čím je daná právomoc ústavného súdu v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy.

Lehotu na podanie sťažnosti ústavný súd v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 274/05 posudzoval od okamihu, keď sa sťažovateľ o príkazoch súdu dozvedel. V posudzovanej veci mal sťažovateľ možnosť nahliadnuť do obidvoch príkazov 17. októbra 2008 a sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 8. decembra 2008, z čoho vyplýva, že bola podaná v zákonnej lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry ústavného súdu právo na ochranu tajomstva správ podávaných prostredníctvom telefónu je súčasťou ústavou a dohovorom zaručeného práva na ochranu súkromia, zásahy do ktorého sú prípustné len výnimočne v prípadoch a spôsobom ustanoveným zákonom, a len vtedy, ak sú nevyhnutné v záujme zabezpečenia právnym poriadkom chránených hodnôt (rozhodnutie vo veci *Klass a ostatní c. Spolková republika Nemecko* zo 6. septembra 1978, I. ÚS 274/05).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti pri poskytovaní ochrany základným právam obsiahnutým v ústave postupuje v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. V zmysle tejto judikatúry sa posudzujú zásahy do práva na súkromie z troch hľadísk, a to z hľadiska legality, legitimacy a proporcionality. Legalita znamená, že štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len vtedy, ak takýto zásah pripúšťa zákon a právna norma ho upravuje dostatočne jasne na to, aby bol za ustanovených podmienok

predvídateľný. Legitímnosť zásahu do práva na súkromie je spojená s jeho účelom, ktorý je definovaný v čl. 8 ods. 2 dohovoru, teda zásah do práva na súkromie je prípustný len vtedy, ak je to v záujme štátu z dôvodu ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, v záujme spoločnosti z dôvodu zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny, ochrany zdravia alebo morálky a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany práv a slobôd iných. Proporcionalita znamená, že štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len v tom prípade, keď je to nevyhnutné (za daných okolností nie je možné legitímny cieľ dosiahnuť inak) a pri dodržaní zásad a princípov vlastných demokratickej spoločnosti (I. ÚS 274/05, III. ÚS 80/08).

V súlade právnym názorom vysloveným v náleze sp. zn. I. ÚS 274/05 zo 14. júna 2006 ústavný súd na predbežnom prerokovaní skúmal opodstatnenosť sťažnosti, teda či krajským súdom použitý výklad a aplikácia ustanovenia § 88 Trestného poriadku pri rozhodovaní o nariadení odpočúvania a záznamu telekomunikačných činností by mohli signalizovať sťažovateľom namietané porušenie práv.

Z príkazu krajského súdu z 19. marca 2003 vyplýva, že bol vydaný podľa § 88 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku na základe návrhu okresného prokurátora na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností uskutočňovaných účastníckou telefónnou stanicou mobilného operátora č..., ktorú používa sťažovateľ, a bol vydaný na obdobie od 20. marca 2003 do 22. mája 2003. V odôvodnení tohto príkazu sa uvádza:

„Z predloženého návrhu i z predloženého kriminálneho zväzku vyplýva, že Š. P. je podozrivý zo spáchania trestného činu podľa § 171a ods. 1, 2 písm. a, ods. 3 Tr. zák., keď sa s najväčšou pravdepodobnosťou ako člen organizovanej skupiny podieľa na nedovolenom prevádzaní nelegálnych migrantov mimo hraničných prechodov medzi Slovenskou republikou a Českou republikou a Slovenskou republikou a Poľskou republikou.

Pri tejto činnosti sa podozrivé osoby kontaktujú aj prostredníctvom mobilných telefónov.

Odposluchom telefonických hovorov na t. č... je možné získať informácie – skutočnosti významné pre trestné konanie vedúce k odhaleniu a prípadne usvedčeniu páchatel'ov.“

Príkazom zo 16. mája 2003 sudkyňa krajského súdu podľa § 88 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku na návrh okresného prokurátora predĺžila príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností uskutočňovaných účastníckou stanicou mobilného operátora č..., ktorú užíva sťažovateľ, a to na obdobie od 22. mája 2003 do 22. augusta 2003. V odôvodnení tohto príkazu sa uvádza:

„Z príkazu vydaného sudcom Krajského súdu v Žiline zo dňa 19. marca 2003 bolo zistené, že bol vydaný príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností na horeuvedenej mobilnej účastníckej telefónnej stanici u užívateľa Š. P. na dobu od 20. marca 2003 do 22. mája 2003.

Z predloženého návrhu okresným prokurátorom, ako i z kriminálneho zväzku a z doposiaľ získaných informácií z ITP boli zistené skutočnosti, ktoré boli využité v rámci operatívno-pátracej činnosti, pričom zisťovanie týchto iným spôsobom, by bolo obzvlášť náročné.

Vo veci treba ešte zistiť ďalšie skutočnosti, pretože je podozrenie, že Š. P. sa dopúšťa trestnej činnosti podľa § 171a ods. 1, 2 písm. a, ods. 3 Tr. zák. buď ako člen organizovanej skupiny, resp. ako organizátor a získanie týchto iným spôsobom, by bolo obzvlášť náročné.“

Z § 88 ods. 1, 2 a 3 Trestného poriadku (účinného v relevantnom čase) vyplýva, že bez súhlasu účastníka telefónnej stanice môže sudca vydať príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností len v trestnom konaní vedenom pre obzvlášť závažný trestný čin, korupciu, trestný čin podľa § 158 Trestného zákona alebo pre iný úmyselný trestný čin, na ktorého konanie zaväzuje vyhlásená medzinárodná zmluva, ak je dôvodný predpoklad, že zistené skutočnosti budú významné pre trestné konanie. Príkaz sa musí vydať písomne a odôvodniť, a to osobitne na každú účastnícku stanicu.

Uvedená právna úprava vyžaduje súdnu kontrolu zásahov do ústavou chráneného základného práva na súkromie. Požiadavke efektívnej súdnej ochrany základných práv nemôže vyhovovať príkaz, ktorý by len formálne spĺňal náležitosti vyžadované zákonom a neobsahoval by posúdenie materiálnych podmienok na jeho vydanie. Nevyhnutnou podmienkou preskúmateľnosti opodstatnenosti zásahu do práva na súkromie na základe príkazu podľa § 88 Trestného poriadku je jeho odôvodnenie, ktoré musí obsahovať

relevantnú argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na nariadenie odpočúvania a záznamu telekomunikačných činností. Rozsah odôvodnenia príkazu je však potrebné posudzovať aj z hľadiska účelu jeho vydania, ktorým je získanie informácií významných pre trestné konanie, pričom stačí „dôvodne predpokladať“, že týmto spôsobom budú získané skutočnosti významné pre trestné konanie, čím je tiež determinovaná obsahová stránka rozhodnutia.

Posúdenie konkrétnych skutkových okolností jednotlivého prípadu a ich hodnotenie z hľadiska subsumovania pod § 88 Trestného poriadku je úlohou všeobecného súdu, do ktorej ústavnému súdu v zásade neprislúcha zasahovať. Ústavný súd je však oprávnený a aj povinný preskúmať, či sa všeobecný súd výkladom a aplikáciou daného trestnoprocésneho ustanovenia nedopustil neprípustného zásahu do právneho postavenia sťažovateľa, ktorý by mal za následok porušenie jeho základných práv a bol výrazom zjavnej svojvôle pri uplatnení právomoci všeobecného súdu.

Po preskúmaní príkazov krajského súdu z hľadiska sťažovateľom namietaných nedostatkov ústavný súd dospel k záveru, že obidva príkazy sú dostatočne konkrétne na to, aby bolo možné konštatovať, že sú z hľadiska splnenia podmienok na ich vydanie preskúmateľné. Obsahujú vymedzenie trestného činu, pre ktorý je vedené trestné konanie, definovaného z hľadiska štádia trestného konania (pred začatím trestného stíhania) dostupnými skutkovými okolnosťami určujúcimi spôsob jeho spáchania (organizované formy prevádzania nelegálnych migrantov mimo hraničných prechodov medzi Slovenskou republikou a Českou republikou a medzi Slovenskou republikou a Poľskou republikou), pričom dôvodnosť nariadenia odpočúvania telefónnych hovorov vyplýva zo zistenia, že sa podozrivé osoby kontaktujú pri uvedenej činnosti aj prostredníctvom mobilných telefónov. Z charakteru takto vymedzenej činnosti podozrivého (sťažovateľa) vyplýva aj povaha a rozsah informácií, ktoré sa majú zistiť odpočúvaním a záznamom telekomunikačných činností v trestnom konaní, ktoré sú potrebné na naplnenie účelu trestného konania. Uvedený záver sa vzťahuje aj na predĺženie príkazu z 19. marca 2003 príkazom zo 16. mája 2003, z ktorého vyplýva, že na základe informácií získaných odpočúvaním telefonických

hovorov sťažovateľa z označenej telefónnej účastníckej stanice sa potvrdzuje podozrenie z organizovanej formy páchania uvedenej trestnej činnosti sťažovateľom.

Ústavný súd považuje označené príkazy a na ich základe vykonaný zásah do práva sťažovateľa na súkromie za legálny vzhľadom na účel použitia príkazov, ktorým bolo zabezpečenie účinného vyšetrenia trestnej činnosti, a teda v záujme verejnej bezpečnosti a predchádzania zločinnosti považuje tento zásah za legitímny a na dosiahnutie daného účelu vzhľadom na utajovaný charakter trestnej činnosti, pre podozrenie z ktorej boli príkazy použité, považuje zásah aj za proporcionálny.

Ústavný súd na predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil také skutočnosti, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovali možnosť vysloviť porušenie základných práv sťažovateľa v súvislosti s vydaním označených príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností, a preto už pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti namietaného porušenia práva na súkromie podľa čl. 22 ods. 1 a 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s použitím informácií získaných odpočúvaním a záznamom jeho telefonických hovorov v prebiehajúcom trestnom konaní.

Ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie, pretože v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo trestné konanie právoplatne skončené. Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že sa týmto spôsobom snaží dosiahnuť vylúčenie informácií získaných odpočúvaním ako dôkazu v trestnom konaní. V prebiehajúcom trestnom konaní má však sťažovateľ možnosť brániť sa proti obvineniu, resp. obžalobe využitím dostupných prostriedkov obhajoby vrátane práva namietat' zákonnosť získaného dôkazného materiálu. Obdobný názor vyslovil ústavný súd už v uznesení o prijatí sťažnosti v konaní vedenom pod

sp. zn. I. ÚS 274/05, keď uviedol, že nepriaznivé dôsledky protiprávneho odpočúvania z hľadiska výsledku trestného konania môže napraviť všeobecný súd, keď po podaní obžaloby bude konať a rozhodovať o vine a treste sťažovateľa, a to tým, že na protiprávne vykonané odpočúvanie neprihliadne, a takto získané dôkazy nevykoná.

Všeobecný súd skúma zákonnosť dôkazného materiálu už na predbežnom prejednaní obžaloby (§ 243 ods. 2 Trestného poriadku), na ktorom obvinený môže namietať, že dôkazy proti nemu boli získané v rozpore so zákonom. Námietky proti zákonnosti vykonaného odpočúvania telefónnych hovorov môže sťažovateľ predniesť v rámci trestného konania, zvlášť pred príslušným všeobecným súdom v rámci svojej obhajoby. Bude vecou všeobecného súdu, aby posúdil takúto argumentáciu a vyvodil z nej závery. Sťažovateľ môže namietať porušenie svojich základných práv následne aj na hlavnom pojednávaní, prípadne iným zákonom dovoleným spôsobom vrátane využitia riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov v trestnom konaní.

Subsidiarita právomoci ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd sa prejavuje aj v tom, že ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc len v tom prípade, ak sťažovateľ využije možnosť namietať porušenie svojich práv v priebehu konania pred tými orgánmi verejnej moci, ktoré sú príslušné konať v jeho veci.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol už na jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2009